

Sagisani

Charty 77 ze dne 6. 1. 1978

Je tomu rok, co se 241 československých občanů otočilo k datování orgánů i k věřejnosti s Prohlášením Charty 77. V tomto prohlášení poukázali na rozpor mezi ustanoveními mezinárodních paketů o občanských právech, které v Československu vstoupily v platnost, a praví současné společenské moći a oznámení, že se hodlájí soustavně zasazovat o to, aby principy uzákoněných paketů byly ve všech oblastech života skutečně uplatnovány.

Ačkoliv tato občanská iniciativa byla v plném souladu s články 17 a 29 ústavy ČSSR, nejvýšší politické a státní orgány ji odmítly: proti Chartě 77 byla z jejich rozhodnutí respublikánskou komisi, která svým rozsahem a intenzitou naráží v posledních letech období. Chartě 77 byly podceňovány nepřátelské cíle a nízké pohnutky; signatáři byli ozouzeni a uráženi; pracující byli nuceni Chartu 77 odstúpat, aniž byli s jejím prohlášením oficiálně seznámeni. Zdrojení rozvinuly podniky, společenské organizace, firmy a bezpečnostní orgány rozsáhlou perzekuci akcí proti signatářům a znakům občanství, kteří s Chartou sympatizovali nebo se zdržali proti ní vystoupit.

Tato oficiální reakce jen znova nárovně potvrdila oprávněnost Charty 77 a pravdivost jejího základního prohlášení o tom, že občan, jejichž názory se liší od názorů oficiálních, je součástí nejrozmanitější diskriminace, že statistický lid je odpírána svoboda od strachu, zneznáměna veřejná kritika krizových společenských jevů, vyloučena možnost veřejné obrany proti nepravidlivým a urážlivým nařízením a že mnoha občanská práva jsou omezena nebo úplně poštěšena faktickým podřízením všech institucí a organizací ve státě direktivám politického aparátu a mocensky vlivných jednotlivců.

Vzor represe a zastrašování, vzdoru tomu, že některí signatáři byli uváděni a jiní donuceni se vystíhat, i že oficiální orgány odmítly s Chartou 77 o jejich požadavcích a následek jednat, nepřestala litit a pracovat. V průběhu roku 1977 vydala postupně šedesát dokumentů, z nichž většina se zabývala situací v různých společenských oblastech z hlediska uplatňování lidských práv v občanských svobodách; vydala několik sdělení; intervenovala v různých případech bezpráví. V jejím rámcu a v souvislosti s ní bylo napadeno mnoho studií, správ, peticí a jazyčníků textů; některé skupiny signatářů se obrátily k příslušným institucím se specificky požadavkami a námitky; jednotliví signatáři plesobili v duchu poslání Charty 77 i tím, že upozornovali na bezpráví ve svém okolí nebo že se sami bránili proti perzekuci. Dokumenty a dopisy Charty 77, jaké i další texty, její existenci inspirovány, se spontánně aži mezi domácí veřejností přesto, nebezpečnostní orgány se pravě proti této neorganizované publicitě nejvíc zaměřují. Perzekuce nadokázala změnit ani tomu, aby se k Chartě 77 připojovali další občané; dnes má už 630 signatářů a pouze jediný pod nátlakem podepsal odvolal.

I když konkrétních náprav, vyvolaných jejím záširením mnoha, lze po prvním roce konstatovat, že Charta 77 vstoupila do vědomí naší společnosti jako osdravující prvek. Očividná polohu občanských svobod a posilila pozitivní lidovou důstojnost; naznačila, že jsou cennější vše, než jaké nabízí konzumní pojetí života; že existují hodnoty, které stojí člověku za to, aby jim i něco sběral. Připomněla, že důstojnost a svoboda nejsou něčím, na co

nichou lidé jen pasivně čekat, ale že si je musejí jako vídý v důjdech sami vydobyvat. Všechny, legálním a díky sledováním způsobem práce pokouší se Charta 77 vstoupit do našeho veřejného života nový model odpovědného občanského postoje. Signatáři Charty 77 přitom nikdy nezajímalí pozici na ochranu společnosti a nikoho nenutili, aby je následoval; za svou pravdu rozhodl jen svou vlastní existenci.

Myšlenky Charty 77 a především způsob, jímž na ni společenská moc reagovala, vytvály přírodně zájem zahraniční veřejnosti a získaly Chartě 77 podporu mnoha svobodyslavných lidí v celém světě. To pomohlo upavit na mezinárodním fóru pozorovatel, že prohlubování práv a svobod jedince je předpokladem skutečného prohlubování mírové spolupráce národů. I československá vláda si musela v konfrontaci s tímto poznáním uvědomit, že respekt k užitkovým občanským právům je pro naši zemi jedinou alternativou, nechce-li jít proti směru světového vývoje a ocitat se v stálé hlubší izolaci.

Obracením pozornosti k otáaze lidových práv a ke konkrétním případům jejich porušování a ohlasem doma i v zahraničí přiměla Charta 77 nejdříve i oficiální místa, aby věnovala lidovým právům více zájmu. To lze sledovat jak ve zvýšené publicitě, které se problematika lidových práv ve sdělovacích prostředcích týší, i když zatím převážně obhajuje současný stav, tak i v některých dílnách pokusech o faktickou nápravu poměrů (jako např. určité zmírnění diskriminační praxe při lehkém přijímání na střední školy nebo úlevy v důležitých kriminální kulturní politice, i když byly poskytovány za veřejné vystoupení proti Chartě 77). Společenská moc ačko Charta 77 dál odmítá a její stoupence pronásleduje, ale zároveň už moci s její domácí a zahraniční autoritou počítat.

Přes tato aktiva nemůže být Charta 77 se svým postavením spokojena. Publicistické kampaně proti ní sice skončily, ale na bezprostředním vztahu společenské moći k ní se bohužel nic nezměnilo.

Charta 77 vychází z principu, zakotveného i v ústavě ČSSR a obou mezinárodních paketech, že každý občan je spoluodpovědný za vývoj společnosti i za respektování všech práv a zákonů. Vědomí spoluodpovědnosti bylo příšinou jejího vzniku. Zdůraznila přitom, že není politickou organizačí ani základnou k oposici politické činnosti, a sama sebe vymezila jako volné neformální společenství lidí různých přesvědčení, různých věků i různých profesí, které spolujuje vše jednotliví i společně se zasazovat o respektování občanských i lidských práv v naší zemi i ve světě. Svoje poslání charakterizovala jako důvod věst v oblasti svého působení konstruktivní dialog s politikou a státní moći zejména tím, že bude upozorňovat na různé konkrétní případy porušování občanských práv, navrhovat řešení, předkládat různé obecného návrhy, působit jako prostředník v případných konfliktních situacích.

Těchto legálních a konstruktivních cílů se Charta 77 drží a v souladu s nimi odesílá Federálnímu shromáždění, ČSR, vládě ČSSR, vládě ČSR i dalším státním orgánům své dokumenty. Nikdy se nezachala vyprovokovat hysterickým tónem kampaně, které by-

ly proti ní vedeny, a nikdy nepřevzala jejich demagogické metody. Přesto můstvají její přípisy nezodpověděny, žádají státní orgány ainojiné povídají většinu občanů "včas a odpovídán vyřizovat". Jedinou složkou moci, která se Chartou 77 trvale zabývá, jsou orgány Státní bezpečnosti, případně prokuratury, a to přesto, že se tím stává nad samu ústavu. Bez zákonného podkladu je například vařování Generální prokuratury sluhovém Charty 77 z 31.1.1977, a tím i všechna rozhodnutí soudu opředená o toto stanovisko. Žádny zákoný ani věžní důvod nemá ani celoroční aktivita StB zaměřená proti Chartě 77. V jiném rámcu byly provedeny stevky výslechů a sepsány tisíce stran protokolů, uskutečnily se desítky domovních prohlídek, mnoho osob bylo zadrženo, sledováno a nejrůzněji osobně omezováno, některí signatáři dokonce měli i mají trvalý policejní dohled. (To všechno už muselo stát československý občany miliony korun.) V rozporu s oficiálním tvrzením, že proti Chartě 77 je postupováno pouze "politickými prostředky" a že není předmětem trestního stíhání, bylo dne 6.1.1977 v den, kdy StB proti právně zmařila předání Prohlášení Charty 77 ústavním činitelům, zahájeno trestní stíhání proti "nezdanému pachateli" pro podvrácení republiky podle § 98 tr.z. (č.j. VS-3/120-1977), jehož je většina zmíněných akcí StB součástí a která je proto fakticky trestním stíháním Charty 77. Nebylo dodnes zastaveno, dává orgánům Bezpečnosti trvalou možnost provádět proti signatářům Charty 77 nejrůznější úkony a kdykoli se může stát podkladem obžaloby. Nepřetržitý zájem StB o práci Charty 77 a soukromí jejich signatářů je spojován často pod přímým vedením pracovníků StB se širokou škálou dalších perzekucí; desítky signatářů dostaly a dálší přibývají dostávají výpověď ze zaměstnání; mnozí byli vyloučeni z RKN a jiných společenských organizací; mnohým byly načas i trvale odňaty lidové průkazy a telefonní stanice; některí jsou vystřováváni z bytu; mnohým není doručována zahraniční ani domácí korespondence atd. StB se přitom pokouší různými způsoby rozešťat signatáře Charty 77 navzájem; některé se pokouší odvrátit od Charty 77 lidovými pracovními nabídkami; některé se pokouší naopak přimět k emigraci; proti některým konstruuje nepodležné kriminální obvinění; některé se snaží prostě jen nervově vyčerpávat.

Všechny tyto akce, jimiž se Charta 77 podrobě zábývala v různých svých dokumentech, jsou nejen nezákonem a nemoralní a poškozují věděnost našeho státu ve světě, ale některé se můžejí cílem: jen znova potvrdit pravdivost dokumentu Charta 77; vytvářejí odpor v obyvatelstvu a signatáři jen utvářejí v oprávněnosti jejich postoje i v odhadlé polohu v práci.

Po prvním náležitěm roce existence bude Charta 77 dál plnit, co si představala ve svém základním prohlášení: legálním způsobem se zasazovat o respektování lidových práv v Československu. Bude nadále upozorňovat na nedůkonalosti a bezpráví a předkládat své návrhy a podněty k jejich napravě.

Charta 77 přitom trvá na požadavku (pokračování na str. 2)

cich, které formulovala už v dubnu 1977 a v jejichž splnění spaduje východisko k řezení společenských problémů, jimiž se zabývá:

– Uvěst česko-slovenský právní řád do soudu s uzákoněnými pakty ev. – zrušení všech nevlajných vyhlášek a nařízení, které jsou s nimi v rezoru a posílit tak skutečnou právní jistotu občanů.

– Plnit usnesení Federálního shromáždění z 5.4.1977, jež ukládá poslancům sledovat dodržování zákonnosti; prakticky umožnit všem občanům, aby mohli přinášet zastupitelským sborm své stížnosti na porušování právního řádu; ty odpovídající řešit a vyloučit všechny tlačky, které nutí občany k bezspráví mládež.

– Propustit z vězení všechny občany, kteří byli nebo jsou stíháni proto, že uplatňovali svá práva zaručená ústavou a uzákoněnými mezinárodními pakty.

– Uznat podle čl. 4.1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech příslušnost Výboru pro lidská práva, posuzovat plnění mezinárodních pakty ve státech, které je ratifikovaly, a přiznat tím otázce lidských práv, že je všecky všech lidí.

– Zvěřejnit oba uzákoněné mezinárodní paktu nákladem, který by odpovídal poptávce a umožnit veřejnou diskuse o jejich dodržování v naší zemi.

– Volat k odpovědnosti ty pracovníky sdělovacích prostředků, ~~XIX~~ ~~XXXIII~~ bezpečnostních i jiných orgánů, kteří zneužili svého postavení k řízení nepravdy, k nepřípustnému nátlaku na občany, organizace a soudy, správní a jiné orgány s cílem poškozovat ty, kdo využívají zákonních práv a angažují se proti mocenské svévoli. Skutečným motivem takového zneužívání moci není údajná snažba chránit společenské a státní zřízení, ale pouze strach ze svobodné diskuse a kritiky, na něž by doplatili právě porušovatele zákona.

– Zastavit všechny nezdokonalé policejní a jiné perzekuce Charty 77 a o jejich námětech a stížnostech jednat s jejimi mluvčími a dalšími signatáři na příslušných politických a státních místech a nikoli ve vyšetrování StB jako dosud.

Přijetí těchto požadavků by znamenalo důležitý příspěvek ke zdravému rozvoji naší společnosti a zároveň by bylo jedinou skutečnou důstojnou odpovědi státní moci na iniciativu občanů.

Prof. dr. Jiří Hájek DrSc, Marta Kubišová, dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77 mluvčí Charty 77

- x - x - x - x - x - x - x -

Mluvčí Charty 77 Jiří Hájek poskytl hamburskému týdeníku *Der Spiegel* obsáhlý rozhovor, který byl spolu s bohatým fotografickým materiálem otištěn v prvním letošním čísle časopisu. Interview bylo zaměřeno na obrovský proces r. 1968 a na Chartu 77.

- x - x - x - x - x - x -

Začátkem ledna t.r. zaslali mluvčí Charty 77 dopis bělehradské konferenci o evropské bezpečnosti a spolupráci; text dopisu chceme publikovat v jednom z příštích čísel.

o o o o o o o o o o o o o o o o o

Útok na Ladislava Hejdánka, mluvčího Charty 77

Otevřený dopis ministru vnitra ČSSR PhDr. Jaremiřu Obzínovi

Vážený pane ministrovi,
v pátek 6.1.1978 přesně rok po politickém přepadu tří občanů, kteří vlastním institucím text a podpis Charty 77, a také v den, kdy jste jako poslanec vyřízoval ve svém volebním obvodu stížnosti občanů, přikázali dva anonymní příslušníci Státní bezpečnosti, kteří ani neměli uniformu, ani nepřinesli obaříku, jinému občanu, mluvčímu Charty 77, filozofu a topiči Ladislavu Hejdánkovi, aby je následoval do neznáma. Když to z pochopitelných důvodů odmítl a zahájil pasivní rezistence, byl po chodbách, po dvoře a po chodníku odveden do auta, a ležel pak v centrále StB v Bartolomějské ulici celých sedm hodin na podlaze kanceláře, jež dveře i okna otevřeli do studeného zimního dne. Ani tehdy nedostal pozvánku, zato byl bez svého souhlasu filmován, aby prý bylo jeho údajně nenormální chování předvedeno v televizi pracujícím. Ani vyšetřovatel, který se dostavil na závěr, neměl dřední papír, a když zadřížený na čásku, poznávali jakýsi neznámý leták, odpověď záperně, byl bez jedné boty propuštěn.

Panu ministru, protože zásadně neodpovídáte na mé zdvořilé dopisy, rád bych vám touto oklikou upozornil, že zatímco

ministerský předseda na tiskových konferencích vypráví, jak lidská práva u nás kvůli a proti signatářům Charty 77 se utívá Jen politických prostředků, náčerí musí Vašeho aparátu jako by vystupovali z nejtemnejší mimulosti. Také proto je trestné stíhána má žena Jelena Mašínová, že přesně před rokem měla za podobných okolností údajně kousnout anonymního muže, který ji, v civilu a bez pozvánky, tahal do vozu a přítom zranil. I stížnost, kterou Vám moje žena poslala, zhstává dvacet měsíců bez odpovědi.

Dovoluju si Vás proto, jako ministra vnitra i doktora filozofie, daleko upozornit, zejména před čtvrtého odvelacím soustem mých kolegů, kdy se stalo policejní módou izolovat mnohé z nás pod nejrůznějšími zámkami jako atentátníky, že přijde-li pro mne ještě někdo bez fiktivní obaříky, bude si mě muset odnástit stejně jako filozofa Hejdánka a před nim už filozofa Tomina. Dokud s námi chtejí jednat jako s balíky, budeme se jako balíky chovat.

S pozdravem, Pavel Kohout, spisovatel
Praha 9.1.1978

o o o o o o o o o o o o o o o o o

Miloš Rejchrt, signatář Charty 77 napsal dne 6.1.1978 dopis heredce Jiřího Švorcové, v němž ji žádá, aby se podle vzoru Anny Holubové, jejíž postavu ztělesnila ve známém televizním seriálu, ujala případu psychologa Miroslava

Hudec, který se stal obětí řízení a nervového závratu, jen proto, že svou práci konal s přesvědčením, že jde o život a smrt.

Třeba zjistit pravý stav všecky a pojmenovat je. O tomto případu psychologa z České Lípy informovala v prosinci r. 1977 m.r. písemnou mluvčou signatářů Charty 77 Ivana Rybářovou.

DOPIS CHARTY 77 SHROMÁŽDĚNÍ MĚSÍČNÝM POCHEM
JÍCÍCH NA PODIÓMU CHARTY 77

Milí přátelé,

dovídám, že 20. ledna t.r. pořádáme shromáždění na podporu Charty 77, kde chceme hodnotit s mezinárodní důstojí význam této občanské iniciativy po prvním roce její existence. Neříkáte Vám říkat, jak potěšení a poctami jsme touto akcí. Litujeme jen, že se nemůžeme účastnit jinak než tímto písemným pozdravem.

Jáme rádi, že se Vaše shromáždění členství socialisté, křesťané, komunisté i další demokraté, kteří se společně zamýšlají nad mezinárodní mezinárodní solidarity v boji za lidská práva. Tento společný postup jistě napomáhá Jejich občenosti. Také tato akční jednota respektující názorové různosti odpovídá zásadám Charty 77.

Vaše shromáždění je výrazem aktivní solidarita pokrokových sil Vaši země i ostatních západních zemí s naší iniciativou. Velice si Vaši solidarity vzdávame. Je velkou podporou naší existence a činnosti. Pomáhá nám dálit represivní a diskriminační krokům proti nám. Nejvyznamnějším Vaším příspěvkem je řízení ideje Charty 77 mezi pracujícími Vaši země i západní Evropy všeobec. Chápeme, že Vaše úsilí o lidská práva se soustředí především na oblast hospodářských, sociálních a kulturních práv, jak odpovídá situaci hospodářské a sociální krize kapitalistického světa. Naše společnost má jiné problémy, Vám vzdáleně. V nich však pocítuje nařízenou potřebu politické demokracie jakožto základní podmínky jejího dálšího vývoje.

Konfrontace Vašich i našich zkušeností a ideje by mohla pomoci všecky rozvoje lidských a občanských práv. Přispěla by k rozvinutí diskuse, v níž by se kriticky zhodnotily i naše dosavadní zkušenosti úsilí o realizaci lidských a občanských práv ve státech rozdílného společenského zřízení. Takové diskusi by napomohly i častější osobní kontakty, v nichž ovšem iniciativní možnosti jsou daleko větší pro Vás než pro nás.

Vašemu jednání přejeme plný zdar a těšíme se na zprávy o nám.

Za Chartu 77

Jiří Hájek Ladislav Hejdánek Marta Kubišová
mluvčí Charty 77

V Praze dne 9. ledna 1978

o o o o o o o o o o o o o o o o o

Přátelé Ladislava Hejdánka jsou o represi, která ho 6. ledna 1978 postihla, informováni z jeho reportáže, v níž podrobňa popsal trestné jednání příslušníků Státní bezpečnosti i své reakce. Jeho reportáž je ze 7.1.1978 a autor ji nazval "Budu vystupovat v televizi?". Případ vzbudil značnou pozornost v zahraničí, reportáž Ladislava Hejdánka a otevřenému dopisu Pavla Kohouta se dostalo publicity. Zbylá dodat, že v důsledku zranění pěteře, které mu způsobili příslušníci Státní bezpečnosti, je Ladislav Hejdánek upoután na lůžko a neschopen chůze; očekává se, že v pracovní neschopnosti bude dlouhou dobu.

Podle nepotvrzených zpráv odeslala skupina československých občanů, mezi nimiž je mluvčí Charty 77 Jiří Hájek, dne 11.1.1978 protestní dopis prezidentu republiky Gustávu Husákovi, v němž označuje jednání příslušníků Státní bezpečnosti dne 6.1.1978 vůči Ladislavu Hejdánkovi za nezákonné a zákonem svůzoben pojmenovává trestní činy, z nichž se tito příslušníci dopustili. Doufáme hodlám zvěřejnit v příštěm čísle.

o o o o o o o o o o o o o o o o o

Hudec, který se stal obětí řízení a nervového závratu, jen proto, že svou práci konal s přesvědčením, že jde o život a smrt.

Třeba zjistit pravý stav všecky a pojmenovat je. O tomto případu psychologa z České Lípy informovala v prosinci r. 1977 m.r. písemnou mluvčou signatářů Charty 77 Ivana Rybářovou.

1.1.1977 odsoudil krajský soud v Praze na řadě členů německého intelektuálního uměleckého a jaderného fyzika Vlastimila Laštívka oba ke třem a půl roku odňtí svobody za to, že přechovávali a rozmítalovali písma (knihy a časopisy) vycházející v Šestině z začátku; soud totéž jednání kvalifikoval podvrazení republiky. Charta 77 podepsala ve svém sdělení z 28.10.1977, když podepsali tři mladí Čarty 77, tento proces za nedokonalý a upozornil na souvislosti činnosti obou obviněných s Charterou 77. Také patnáct bývalých politických vězňů, kteří byli v 70. letech souzeni za podvrazení republiky nebo obnovování na jvyšším soudu (Rudolf Batták, Ladislav Hejčínek, Petr Uhl, Anna Sabatová, Petruška Sustrová, Ivan Dejmal, Josef Stachlík, Jan Tesař, Přemysl Vonira, Jaromír Litera, Jaromír Dus, Anna Outine, Václav Sabata, Karel Kyncl a vlivnec Korčík) poslalo 1.12.1977 nejvyššímu soudu protestní dopis. Jeho signatáři poukazují na to, že se sami sed lety hájili tím, že motivem jejich činnosti nebylo nepřátelství k socialistickému zřízení (což je nutná základní vlastnost každého podvrazení tr. činnosti podvrazení republiky) a že tato jejich obhajoba byla pravdivá. "V tomto případě (Aleše Macháčka a Vladimíra Laštívky) však jde vžebec napojdě o spor o to, co je a co není socialistické", piší signatáři dopisu. "Půjde totiž o posouzení činnosti, která něčím nepřekračuje čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, který je v ČSSR v platnosti od 20. února 1976." Dovídá se cituje tento článek paktu o svobode projevu. "Výklad, ztotožňující jejich (Macháčkova a Laštívkovu) činnost, k nimž mohou podle čl.

19 plné právo, s 'podvrazenou činností proti zřízení republiky', všechno ohrožuje nejen práva, jichž občané mohou podle rozhodnutí a závazků státní moci uchovat, a tím i zákon - nestoum, ale také prestiž českého státu. Jako právního subjektu na mezinárodním fóru," tvrdí se v závěru dopisu.

Ve dnech 5. a 5. ledna 1978 zasedl za předsednictví Marie Dojčárové senát nejvyššího soudu, aby ve veřejném zasedání projednal odvolání Aleše Macháčka a Vladimíra Laštívky. Odvolání Aleše Macháčka shledal bezdůvodným, zatímco Vladimíru Laštívovi snížil trest odňtí svobody ze tří a půl roku z na dva a půl roku. Daňtík přítel, kteří si přáli sledovat veřejné zasedání, nebyly do soudu síně vpuštěny. Přístup byl znenaměn i zahraničním novinářům.

KRNE

Soudce Václav, abyste využil svého zákonodárného práva a dal nastavit trestní stíhání Ivana Jirouse, českého člověka, který je měsíc po propuštění z vězení trestu opět ve vězení, protože byl ocejchovan jako společensky významný.

oooooooooooooo

Rudolf Batták, Karel a Zdeněk Freudovi, Přemysl Janýk ml., Jan Kruml, Dagmar a Jaroslav Šukovi, Anna Sabatová ml., Julius Fomin, Petr Uhl a Věra Vrnochová se obrátili dne 8.1.1978 se stíháním na čs. a zahraniční Institut, v němž popisují udělosti u dveří do bytu manželů Uhlových-Sabatových, k nimž došlo dne 29.12.1977. Postup příslušníků VB a StB, kteří dynamicky bránili návštěvníkům ve vstupu do bytu, oznamují za trestné činy útlaku, vydírání, ohrožení osobní svobody a zneužívání pravomoci veřejného úředníka. Zastavují násor, že tento "postup byl zvláštní diskriminací pro nade mnázory, přesvědčení a - výjimek jediného signatáře tohoto dopisu - pro něj veřejnou činnost v Charterě 77". - Situaci onoho večera spracoval literární Rudolf Batták ve svém fejetonu "Vzniknutí o vlnění". - Policejní kontrola u dveří bytu Petra Uhla, stejně jako u Františka Kriegla, stále trvá, a to i přes protestní dopis, který předložil všechny Laborem Strougalovi na sláli dne 12.12.1977 mluvčí Čarty 77.

oooooooooooooo

Signatář Čarty 77 Jan Prince podal trestní oznámení na nezřízené pachatele, kteří dne 30. prosince 1977 se vložili do jeho domu v RME Rychnově č. 158, o. Děčín, počkávali nebo zmířili řadu věcí a dům namočili silným plynem. Zprávu o tomto vandalismu činu podal majitel a přestál signatář Čarty 77 František Stárek, který dne 31.12.77 navštívil.

oooooooooooooo

K případu Ivana Jirouse

Dne 9.1.1978 se obrátilo 67 představitelů neoficiální kultury na generálního prokurátora Jana Pejše ve věci signatáře Čarty 77, uměleckého vedoucího Plastic People Ivana Jirouse, který byl v květnu 1977, krátce po propuštění z vězení, vracet opět do vazby a obviněn z tr. činnosti výtržnické. Signatáři dopisu připomínají trestní stíhání proti Plastic People a DG 307 v r. 1976, které deprezivně nazávistněkum vedení kampan proti stíháním. V závěru svého dopisu piší: "Ivan Jirous je (nyní znova) obviněn, protože se veřejně prohlásil za uměleckého vedoucího Plastic People. Pane generální prokurátoru,

Odvolací řízení v trestní věci proti Otto Ornestovi a spol.

V květnu minulého roku odsoudil městský soud v Praze režiséra Otto Ornesta ke třem a půl roku odňtí svobody, novináře Jiřího Lederera ke třem rokům odňtí svobody, dramatika Václava Havla a dramatika Františka Pavliška k podmínným trestům odňtí svobody za údajné podvrazení republiky nebo jeho přípravu resp. na pokus poškození zájmu republiky v zahraničí. Čarta 77 proti tomuto procesu protestovala, a to před jeho zahájením svým sdělením z 11.10.77 a po jeho skončení dopisem z 1.11.1977 Federálnímu shromáždění; proces odmítla jako nedokonalý. Nyní proběhlo před soudem nejvyššího soudu, Jesuji představila Marie Dojčárová, odvolací řízení v této věci. Ve veřejném zasedání dne 12. ledna 1978 výhověl soud odvolání Otto Ornesta a snížil mu trest ze tří a půl roku na dva a půl roku odňtí svobody; ostatní odvolání zamítl jako bezdůvodné. Zveřejňujeme sdělení Čarty 77 z 5.1.1978 o odhoďání četných signatářů držet v den procesu hladovku jako výraz solidarity s Jiřím Ledererem; tužku hladovku drželo více než sto signatářů. Během procesu se zde dostavilo k budově nejvyššího soudu Miruba 150 přítel, kteří však nebyli vpuštěni ani do soudu budovy.

Zveřejňujeme dva výňatky ze závěrečné řeči Jiřího Lederera přednesené u nejvyššího soudu při odvolacím řízení dne 12.1.1978; výňatky jsou se sází na:

Jiří Lederer:

"Já vám rozsudku, já vám, s ním rozsudek stojí a padá, je literatura, kterou jsme odesílali do zahraničí, tedy básně, novely, povídky, fejetony, divadelní hry, filozofické eseje několika významných autorů - Seiferta, Siktance, Mikuláška, Skácela, Hrabala, Pastorky, Kosíka, Vaculíka, Klímy, Havla a j. V rozsudku se o této literatuře praví, že podle shodnocení soudu - tedy na podle shodnocení expertů! - mohou některé příspěvky protisocialistický charakter. Autori příspěvků přijí otevřeně nebo skrytě zpochopeni vyjadřovali nesouhlas se socialistickým společenským a státním zřízením a napadali socialistickou kulturu. Taktéž soudi městský soud v Praze o té nejvyšším

nájší části české literatury 70.let, která žel nemá vycházet v normálních nakladatelstvích, protože její autori jsou na černé listině. Setva bychom v dějinách české literatury našli soudní výrok nad tolitkami literárními díly. Podivuhodným zděšením se tak české soudnictví 70.let zapalo do dějin českého pismenictví."...."Já jsem stoupencem socialismu, spravedlivého demokratického, socialistického, který zajistuje dělnickou demokracii, kde odbory jsou nezávislé, demokraticky fungující dělnickou organizací. Jsem stoupencem socialismu, v němž občané rozhodují o svých zájopech ve svobodných volbách. Stoupencem socialismu, v němž je zaručen

Sdělení Čarty 77 z 5.1.1978

Dne 12. ledna 1978, tedy v době, kdy se znovu sejdou konference v Brně, zde se před nejvyšším soudem v Praze proces v druhé instance proti signatářům Čarty 77 Jiřímu Ledererovi, Václavu Havlovi a Františku Pavliškovi. Cetní signatáři Čarty 77 hledají v tom procesu držet hladovku jako výraz solidarity s Jiřím Ledererem, který byl za zasílání literárních textů do zahraničí odhođen v první instance k 3 rokům vězení - v rozporu s mezinárodními pakty o lidských právech i s principy Závěročného aktu z Helsinki. Uvádějeme o tom všechny ostatní signatáře (jejich počet k tomuto dni činí 830), tisíce z nich, kteří se zdržují v zahraničí, jakž všechny, kteří se nazývají o respektování občanských práv u nás.

Prof. dr. Jiří Hájek, aluvčí Čarty 77, Marta Kubíčová, aluvčí Čarty 77, dr. Ladislav Hejčínek, aluvčí Čarty 77

- x - x - x - x -

no nezřízené soudnictví. Socialismu, v němž je svoboda projevu, sejmutí z tisku, samosvětlosti. Socialismu, který respektuje dělnickou lidovou, demokratickou tradici. Socialismu, v němž se opozice nepřenáležuje, ale s respektem se s ní jedná jako se součástí veřejného mínění. Jsem stoupencem socialismu, o nějž pokus jsem nazákladně zdrovne před deseti lety, ale to pokus byl udržen címkou tamky."